

Justitsministeren (Melleman): De udførlige Udtalelser, som ere fremkomne fra de to ærede sidste Talere, og navnlig fra den ærede Ordfører for Mindretallet (Klein), gjøre det muligt for mig at fatte mig temmelig kort, idet det Meste af det, jeg kunde ønske at sige, allerede er blevet sagt af de ærede Talere. Det, som Udvalgets Flertal i sin Betænkning erklærer sig villigt til at gaa ind paa, er, unægtelig overordentlig lidt. Man vil for det Første gaa ind paa, at der ikke i Forslaget er optaget nogen Revisionsbestemmelse. Det er jo overordenligt paafønlighedsvardigt, at det for saa vidt vil afholde sig fra at stille Endringsforslag, men det er dog en Ting, der ikke kan tjene til at forbedre de paagældende Embedsmænds Raar, det indbringer dem ikke en Skilling, hverken mer eller mindre. Altsaa set fra det Synspunkt, om der for den paagældende Embedsklasse, Styld er nogen Grund til at attraa et Lovforslag, gennemført, der har det Indhold, som det ærede Udvalgs Flertal foreslaar, maa det jo erindres, at denne Indrømmelse er uden Betydning. Det andet Punkt, som det ærede Flertal vil gaa ind paa, er den foreslaaede Forhøielse af Dagpengene, en Forhøielse, som ganske vist er i høieste Grad billig og rimelig, men det er dog aabenbart, at det er for lidt til, at man skulde kunne sætte nogen videre Pris paa, at et Lovforslag, der kun ydede Retstbetjentene det og ikke Andet, overhovedet blev gennemført. Det anser jeg for at være et saa ubetydeligt Tilbud, at det for mig, dersom det ikke skal kunne opnaas Andet end det ganske borttaget Interessesen for overhovedet, at faae dette Lovforslag gennemført.

Jeg vender mig nu til den Ting, som det ærede Udvalgs Flertal ikke vil give, og det er jo det Bigtigste. For det Første omtaler det ærede Flertal Spørgsmaalet om de to Embeders Dyrkning i første Klasse, og dernæst de foreslaaede Lønningsforhøielser og de foreslaaede Alderstillaag. Paa begge Punkter, baade det første og det sidste, synes der dog at være — jeg veed ikke, om det forholder sig saa — en vis Uoverensstemmelse mellem Flertallets Medlemmer i Henseende til Motiveringen, ganske vist ikke i Henseende til Resultaterne, men i Henseende til Motiveringen. Thi medens der synes at være nogle af Medlemmerne af Flertallet, der overhovedet slet ikke finde, at der er nogen Grund til at gaa ind paa det foreslaaede, og navnlig ikke paa nogen Forøgelse i Lønningerne, idet de ere gode nok, som de ere, er der det Indtryk har jeg idetmindste faaet, — andre i Flertallet, som dog egentlig ikke nu vilde sige det, i al Fald ligefrem, men som henstyre sig dels under, at Rettsreformen nu er saa nær forestaaende, at det ikke er verd at gaa til en Forandring i Klassifikationen eller en Forandring i Lønningerne, og dels under den Betragtning, om det ikke kunde

være, et Spørgsmaal, om man ikke skulde foretage gennemgribende Forandringer i Organisationen af disse Embeder i det Helt taget, lægge dem sammen op paa mange forskjellige Steder. Jeg skal overfor disse Betragtninger gjøre gjældende, at det efter min Mening vil være u vigtigt forudsat, at man iøvrigt erkjender, hvad der formentlig maa erkjendes, at der er Anledning til at skride til nogle Forøgelsers eller Forbedringer i de omtalte Embedsmænds Raar, om man da vil lade sig afholde herfra af Hensyn til den forestaaende Rettsreform. Thi det kan jo vist med Sikkerhed forudses, at der vil hengaa en længere Aarrække, inden denne kan træde i Kraft, selv om man forudsætter, at det gaar heldigt med det Helt. Jeg kan nemlig ikke tro Andet, end at et saa omfattende Lovarbejde vil kræve idetmindste en Session for hvert Thinges Vedkommende. Der kan vist neppe være mindste Tvivl om, at dens Gjennemførelse i en Session ere umulig, selv om der er den bedste Villie tilfiede her i Thinget til i alt væsentligt at gaa ind paa Forslaget. Det er en saa betydeligt Mængde, der bliver at gennemlæse og sætte sig ind i, at jeg tror, man med fuldkommen Sikkerhed kan paastaa, at hvert af Thingene vil bruge en Session for sit Vedkommende. Dertil kommer, at om der end opnaaes Enighed mellem Thingene og Regjerungen, maa der hengaa en temmelig lang Tid, inden den vedtagne Lov kan træde i Kraft. Det er en saa stor Forandring, den hele hos os bestaaende Ordning, i alle Begreber og, om jeg maa udtrykke mig saaledes, i Alt, hvad den nuværende Klasse af juridiske Embedsmænd har lært, at de maa have en rimelig Tid til at sætte sig ind i den nye Ordning. Jeg skal i den Henseende blot minde om, at i Lydsland indrømmede man en Tid henved 3 Aar i saa Henseende. De tybste Justitslove blede vedtagne i den tybste Rigsdag i December 1876 og stadfæstedes af Regeringen i Januar 1877, men traadte først i Kraft den 1ste Oktober 1879 og det, naagte Forandringerne i det hidtil Bestaaende i Lydsland jo ikke være nær saa betydelige som her, fordi mundtlig Procedure allerede var mer eller mindre kjendt i den første Del af Lydsland. Det vil derimod her for den danske Dommer- og Sagsførerstand være en ganske anderledes stor og gennemgribende Forandring i det Alvorste, end det har været i Lydsland. Nu tror jeg endvidere at kunne tilføie, at det vistnok vilde være i høieste Grad sangvinist, om man vilde tro, at denne Sag kan gaa saa glat, at begge Thing vilde være enige om at slutte sig i alle væsentlige Punkter til det forelagte Forslag; det antager jeg virkelig ikke, man kan vente. Jeg gaar derfor ud fra, at den overveieende Sandsynlighed er for, at denne Sags Behandling i Rigsdagen vil tage meget længere Tid end den, jeg for forudsatte. Jeg mener rigtignok, at naar man ser hen til den Tid, der medgaar til at behandle